

Vadul râului

Grun era un pui de mistreț, prea mic ca să meargă singur prin pădure. Stătea mereu cu mama lui, nu pleca deloc de lângă ea, o urma peste tot. Totuși nu-i plăcea să meargă pe jos, căci piciorușele îi oboseau repede. Cu toate acestea, trebui să pornească la drum cu ceilalți mistreți, căci căzuse prima zăpadă și erau nevoiți să ajungă departe, la câmpurile cultivate, ca să găsească ceva de mâncare. Drumul era lung.

Călătoria ținea multe zile și, înainte să ajungă la destinație, avea de traversat un râu. Ei, dar ce credeți că s-a întâmplat acolo? Ajunsă pe mal, mama mistreț găsi râul înghețat de ger. Cum să facă? Peste apă era așezat un trunchi de copac pe care multe animale îl foloseau ca să ajungă pe celălalt mal.

Chiar în acel moment treceau niște jderi. „N-am să reușesc“, se gândi mama mistreț. „Bușteanul e prea subțire, se va rupe sub greutatea mea.“

Așa că-l luă în spinare pe pui și hotărî să treacă râul înghețat. Făcu primii pași cu atenție, dar stratul de gheață, încă prea subțire, crăpă, se



rupse, și mama mistreț căzu în apă. Avea o singură grijă, să-și salveze micuțul; așa că făcu un efort uriaș și urcă din nou pe gheață. În loc să pășească, își dădu drumul să alunece și ajunse teafără pe celălalt mal.

Erau salvați. Mama își puse puiul într-un loc uscat, se scutură de apa înghețată și, în sfârșit, porniră împreună, cu pași mici și vioi, spre câmpie.



O vizită neașteptată

Au un aer amenințător, dar nu există păsări mai afectuoase cu puii lor decât uriașii vulturi regali. Mama poate sta săptămâni întregi fără să mănânce pentru a-și păzi micuții. Dacă cineva se apropie de cuib, ea este gata să facă orice ca să-i apere.

Mama vultur scruta întruna cerul și stâncile din cuibul ei construit din crengi uscate pe vârful cel mai înalt. De acolo putea cuprinde cu privirea întreaga vale. De câte ori nu zburase ea până jos, gata să se arunce asupra unei prăzi bune! Dar, de când se născuseră puii, nu se mai îndepărtase de cuib, și era acum rândul tatălui vultur să meargă la vânătoare. Iată-l deci întorcându-se cu o pradă proaspăt prinsă în gheare. Vulturașii flămânzi piuiiau nervoși, căci voiau să mănânce cât mai repede.

– Stați cuminiți! spuse mama.
Îndată vine masa.

– Mă duc să mai aduc mâncare, zise tatăl. Și, de astă dată, am să mă întorc cu o surpriză!

„Ce-o fi oare?“ se gândea mama, împărțind mâncarea



celor doi fi. Vulturășii se repezără asupra prăzii, iar mama se tot întreba care putea fi surpriza, când îl văzu venind pe tatăl vultur. Ei, dar cine era cu el?

Un vulturăș care se făcuse mare.

– Dar ăsta este fiul nostru născut anul trecut! spuse mama vultur. Asta da surpriză!

În acea zi, în cuibul vulturilor fu mare sărbătoare.

